

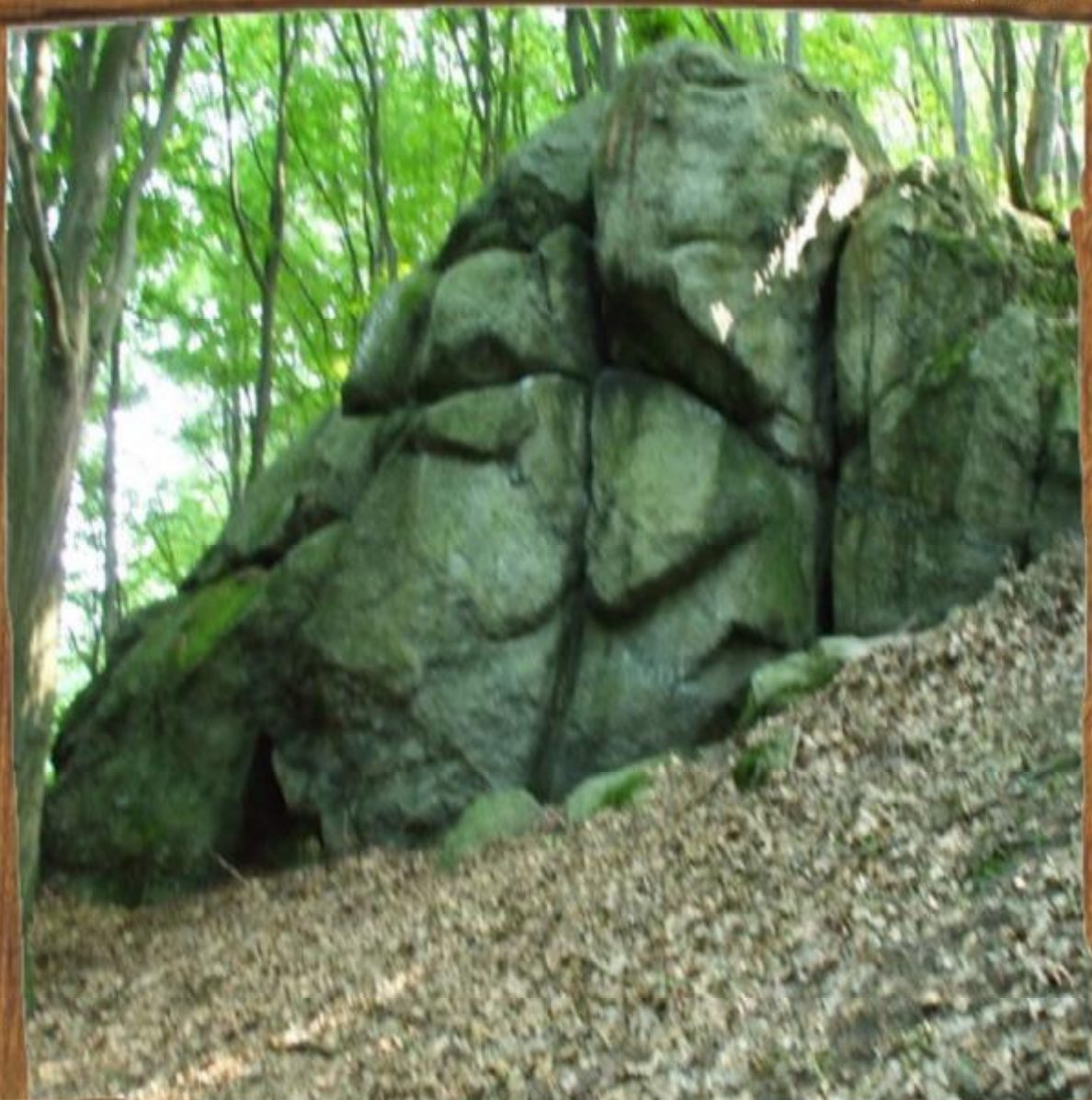
Regionálne Trampské Združenie - Pezinok

Malokarpatský občasník

ročník 7

3/2015

Povestná skala - račianska Kamenná sviňa - Malé Karpaty

Pripomeňme si !

WABI RYVOLA -- Sláva

"Do posledního Wabiho dechu jsme se upřímně smáli tomu, jak z nás udělali ještě zaživa legendy" přiznává Miki Ryvola. „Často se o nás píše, že jsme udělali moderní tramskou písničku. Jenomže něco takového jsme vůbec neměli v úmyslu. Vznikla tu pouze přirozená potřeba, protože dosavadní písničky nám nestačily."

Popularita Ryvolů, zejména charismatického Wabiho, byla koncem šedesátých let mimořádná. Koncertovali, vystupovali v televizi, v rozhlase. Ocitli se i na prknech divadla Rokoko, kde účinkovali společně s Waldemarem Matuškou a Evou Pilarovou. V osmašedesátém stojí Wabi Ryvola u zrodu České tábornické unie, je spoluzakladatelem časopisu Stezka. Srpnové události mu však berou iluze, tábornická unie je zrušena.

Slet divnejch ptáků na farmě v Jeclově u Jihlavy. Na fotce zleva stojící : Petr Hošťálek, Ivan Zicha z Minnesengrů, Pade z T.O.Z.K, Rolf Staněk se ženou Martou, Josef Kučera - Kobra, Mrcek a Šejba z brněnského Příboje, Wabi Ryvola, Žalman, Ňuf , Jarda Studený. Dřepící : Wabi Daněk, Tony Bosá hlava Stejskal, Miki Ryvola

Wabi je nějakou dobu bez práce a pak se živí, jak se dá: pracuje v JZD, opravuje železniční koleje, je svářečem, montérem, vodohospodářem v motolské nemocnici. Miki pracuje jako nakladatelský grafik a společně

s Wabim a dalšími členy skupiny Hoboes vystupuje v různých klubech. Díky Portě, ale zejména díky jejich novým písním, které v podtextu často obsahují opovržení k tomu, co Čechy a Slováky v normalizačních letech obklopuje, si Ryvolové stále udržují nadstandardní popularitu. Výsledkem jsou i vydávané LP desky: Písně dlouhých cest. Hoboes, Zvláštní znamení touha...

Život plný zvrátů

Jaký je Wabi Ryvola v šedesátých a sedmdesátých letech? Vousatá tvář, nezbytná džínsová kšiltovka, džínsy, kostkovaná nebo džínsová košile, na nohou špičaté kovbojky. Kouří až čtyřicet cigaret denně a o jeho flámech se mluví i v nejuzdálenějších trampských osadách. Odmítá se chovat podle společenských konvencí. Obecenstvo - především ženy - ho však milují. Hlavně pro jeho nespoutanost a okázalé chlapáctví. Každá z těch, které mu někdy vstoupí do cesty, je ovšem předurčena k tomu, aby společně s Wabim prožívala jednu dramatickou událost za druhou. Se svou první ženou, Hanou Kolářovou (potkal ji v osadě Hazard), žije Wabi necelé dva roky. Odchází od ní, když je jejich synovi několik měsíců ... S druhou manželkou, Janou Koutskou, se kterou se seznámil rovněž v osadě Zlatý klíč, prožije devět let. Pak se rozvede, aby se k ní (a ke druhému synovi) po nějaké době znovu vrátil. Ale pouze na několik málo let, než potká svou třetí ženu, Sašu Tompichovou. "Wabiho písničky jsem znala mnohem dříve než jeho samotného," vypráví Saša Ryvolová. "Jednou jsem si šla Wabiho poslechnout do Malostranské besedy a po představení jsem ho našla u baru. Pil. A hodně. Když mě uviděl, podíval se na mě svýma modrýma očima a pronesl: Ahoj, dívko! V tom okamžiku jsem si řekla, že s tímhle chlapem nechci mít nic společného." Bylo jí však souzeno, aby s ním přece jenom cosi společného měla. Mimo jiné dvě děti.

"Vzbuzoval ve mně pocit bezpečí. Působil jako člověk, který si vždycky ví rady. Prožila jsem s ním bouřlivé roky... Rozchody, smířování. Nedělám si iluze, že mi byl, alespoň v prvních letech, absolutně věrný. Ale věděla jsem, koho si беру. A rozhodně jsem se nenudila..."

Se Sašou, která je o sedmnáct let mladší, Wabi začíná žít v roce 1974. V té době prožívá, co se tvorby týče, úspěšné období. Vznikají písně Zvláštní znamení Woodcraft, Padá láska, a zejména Rychlé šípy, kde se Wabi vyznává nejenom z lásky k dílu Jaroslava Foglara, ale rovněž ze svého přesvědčení, že mu nikdy a nikdo nevezme naději: "... snad jednou, až se jaro navrátí můj život píseň Vontů obrátí / já svobodný a čistý půjdu dál / a směšný bude ten, kdo se mi smál..."

Na koncertech bývá neukázněný; občas zapomene text své písně, trému, která ho po celý život při řejných vystoupeních provází, se někdy snaží

Se svými dětmi.

Zleva: Alan, Jakub, Karolína a manželka Saša - Wickie.

přehlušit arogantním a vyzývavým chováním. Má vzácný dar urazit i nejlepší kamarády. Mnozí lidé považují Wabiho za nevléčitelného sobce, ještě víc lidí je však ochotno odpřisáhnout, že je Wabiho písně dokázaly dostat z depresí, ze životních traumat. Jednoho dne se Wabi dozví, že jistý kamarád utrpěl těžké popáleniny. V následujících hodinách, po celou noc, telefonicky svolává všechny možné trampy a žádá je o pomoc. Příští den se v pražské vinohradské nemocnici, v oddělení popálenin, objeví zástup trampů - v čele s Wabim. Jdou dát kamarádovi svou krev.

Rakovina

Počátkem roku 1988 zjišťují lékaři u Wabiho Ryvolvy rakovinu. Operují ho a odeberou mu půlku plic. Wabi ze dne na den přestává kouřit a neuvěřitelně rychle se zotavuje. Lékaři to považují za zázrak. Pár týdnů po operaci odjíždí společně s Mikim do Švýcarska - na celosvětový potlach českých a slovenských exilových trampů. Ve chvíli, kdy tam Ryvolové zpívají Mikiho Drátěné ohrady, ostřílení světoběžníci mají v očích slzy: "... dál všichni tlačíme své káry / někdo málo někdo víc / A každéj ze své strany čáry / koukáme se na měsíc / Zelenej zvon lesů zelenej / Jednou řečí zazvoní

/ Pod jednou oblohou se sejdem / jeden oheň zavoní..."
Přichází Listopad. Wabi jako by nasál novou sílu. V předmluvě ke sborníku svých písní napíše: "Teď je mi čtyřiapadesát a blbej jsem pořád jako za mlada. Takže něco člověk říká a jinak žije? Ba ne. Rozumný podvědomý kompromis je to, co je potřeba... cesta k dálkám za modravé obzory po bílých písčitých cestách, kroutících se údolím našeho krásného, trochu snad jiného, ale pořád ještě českého světa. Nejlíp bos a dost pokorně. Život je kupodivu dost krátký." V květnu 1990 prožívá v Plzni, společně s tisícovými davy, oslavy osvobození Pattonovou armádou. Později bude na tyto jedinečné chvíle vzpomínat na stránkách časopisu Pátek (1/93). kdy Janu Vyčítalovi řekne: "... byl podvečer, my byli pod kostelem, celý náměstí nabitý lidma... a ty všechny lidi s námi zpívali starý trampský páky i moje přiblblý hity. Ale vod začátku do konce!"

Vydává u Pantonu svou první a zároveň poslední profilovou LP desku - Můj názor na věc. Jiří Černý na přebalu píše: "... obyčejnská výslovnost holešovického Kladeňáka, a do toho sem tam samohláska jako z Neumannových Poděbrad. Handrkování hlasivek ... a trochu zvuku a dech a najednou jako kdyby tudy prošel sám velký Armen Aznavourjan ... nahořklé melodické vzpomínky, drsnácká samozřejmost pódiového parda a podvědomý vnitřní stud před mikrofonom usazený až kdesi za hlubokýma očima..."

Wabi je u znovuoobnovení České tábornické unie.

Začátkem listopadu 1991 odjíždí společně s Mikim - na pozvání exilových trampů - do Austrálie. V zemi protinožců procestují tisíce mil, denně koncertují. Domů se vracejí až před Vánocemi. (foto: Na Fort Hazardu)

Poslední roky

Wabi Ryvola žije tak, jako by příští den měl být poslední. Tuší, že mu už nezbývá příliš času? V létě třiadevadesátého roku se účastní celosvětového potlachu českých a slovenských trampů v americkém Coloradu.

Opouští tábornickou unii. Je doslova, pár roku před důchodem, vyhozen. Někteří jeho kolegové argumentují jeho neukázněností a bohémstvím. Trampský bard ale považuje svůj odchod za osobní křivdu. Přestává koncertovat. Z koncertních pódíí odchází i Miki, který se vrací ke své původní profesi - umělecké keramice.

Na Wabiho přichází další krize, která končí rozvodem. Nikoliv rozchodem. Žije však i potom se Sašou a oběma dětmi v jednom bytě. Lékaři mu přiznávají invalidní důchod. Cítí se zbytečný. Připadá si jako raněný lev, pro ostré slovo nejde daleko a leckdy zasahuje i své nejbližší. Ve středu 22. února 1995 se účastní koncertu v Malostranské besedě. Když ostatní zpívají jeho písně, sedí jako čestný host na pódiu. O pár dnů později se mu přitíží - má čím dál větší dušnost. V pondělí 27. února 1995 umírá.

"Celý život jsme k sobě hledali cestu," svěřuje se Miki Ryvola. "Těšili jsme se na stáří. Na to, že konečně přestaneme být velkými Ryvolami, jak nás znalo okolí, a opět budeme Mirkem a Jirkou. A konečně si všechno řekneme. Úplně všechno... Už to nestihneme."

Po Jiřím Wabi Ryvolovi zůstalo na tři sta písní, z nichž mnohé dosud čekají na vydání. Kromě toho stihl napsat desítky povídek a esejů. Výstižnou tečkou za jeho bouřlivým a zároveň obdivuhodným životem jsou slova královéhradeckého rozhlasového redaktora a folkového pábitele Václava Součka: "Hodně se díval s nadhledem člověka, kterému celý život protéká voda mezi neobratnými prsty. Od svého bráchy byl severnější, drsnější a písničky stloukal po kovářsku. Zapsali ho mezi klasiky už po třicítce a lidi mu odpouštěli všechno, včetně rumu v žíle. Bral život hákem a harpunou. Pronásledoval umanutě svou bílou velrybu, až ho dostala... Wabi Ryvola. Achab... Teď by se ten rum hodil. Nějak mě škrábe v krku..."

Zdroj Trampský Magazín

Walden 2015

80 let trampingu ve Valašských Kloboukách

41. OHEŇ KLOBUCKÝCH OSAD

vzplane u chaty Walden 6. 6. 2015 ve 20:45
odpolední soutěže od 16:00

80 let osady Mirunka
71 let osady stará Shangri-la
50 let osady Javorinka
47 let osad Yukon a Walden
36 let osady mladá Shangri-la

Na počesť 80. výročia Valaško Klobouckeho trampingu vzplanul 6. júna 2015 o 20:45 41. oheň Klobouckých osád a my sme boli u toho. Za Tramp club Bratislava – Džipo (STO Nemecká dolina, šerif TCB) a Lewis (TO Mexico), Karfo (TO Túlavý blesk) a Kaki (TO Rys). V sobotu pred poludním sme dorazili na Královec (nm.v. 655 m.) - vrch nad Valašskými Kloboukami. Po krátkom občerstvení sme sa vydali na malý výšľap, na blízku rozhľadňu na Finiši. Vystúpili sme na rozhľadňu, pozreli sme si okolie. Na rozhľadni povieval príjemný vietor, ktorý sušil naše „huby“, tak sme sa rýchlo vrátili do miesta občerstvenia. Niečo sme zakušali, doplnili deficit pitného režimu, zaplatili a vyrazili sme smer Walden. O pol hodinu sme dorazili k miestu konania potlachu. Krátko sme sa zvitáli, zavesili naše osadné vlajky a vlajku Tramp clubu. Na Waldene už viala aj Slovenská vlajka to znamená, že zo Slovenska tam už je najmenej jeden účastník. Pablo z TO Baske nás tento rok predbehol prišiel skôr ako my... Len čo sme sa utáborili, už aj začali súťaže. Naša výprava tiež súťažila. Karfo dostal za hod pierkom prvú cenu. Všetci boli šokovaní ako sa mu podarilo. Bolo to asi tým, že Kaki mu chránil chrbát alebo mu nadháňal vietor?

Za zvuku bubnovania sme sa poschádzali u pripravenej pagody, ktorú o 20:45 slávnostne zapálili pri príležitosti 80. výročia trampingu vo Valašských Kloboukách:

80 rokov osady Mirunka,
71 rokov osady stará Shangri-la,
50 rokov osady Javorinka,
47 rokov osad Yukon a Walden,
36 rokov mladej Shangri-ly.

Po krátkom príhovore kamaráta Smila z TO Javorinka, ktorý stručnú históriu napísal a tiež celý večer potlach viedol - citujeme:

“Milí kamarádi a přátelé táborových ohňů“.

Dovoluji si Vás přivítat na 41. ohni Spojených Klobuckých Osad. Tento oheň je významný tím, že oslavujeme 80 let vzniku Trampingu na Valašsko-Klobucku.

Jedna z nejstarších osad, která vznikla v roce 1935, byla osada MIRANKA a ta zahájila éru Klobuckého trampování. Její členové byli : šerif Franta Matyáš – Kat Mydlář, Joža Ročák – Barchaňka, Jan Bureš – Křehulka, Bohuš Polomík – Cigán, Pepa Číž – Galbaňák, Béd’a Loveček – Markýz lovec, Franta Ročák – Frýb, Lojza Bureš – Kristián a spousta dalších příznivců. Tito kamarádi se scházeli na protějším kopci Jeleňovská, kde si postavili chatu Miranku. Název chaty je odvozen od slov Místo Radosti Našich kamarádů. O radost a dobrou náladu nebylo nikdy nouze. Nezapomenutelné jsou vzpomínky na jejich písničky, veselé příhody, doplněné skvělou živáňskou, dalaňkou a preclíky.

Další z osad byla osada PONAPR, jejichž chata stála na jižní straně Královce pod Stráží. Její členové byli šerif – Olda Ditrich, Jarda Ditrich, Jožka Olšák, Olin Pechanec, Gusta Ptáček, Miloš Havelka, Zbyněk Přívozník a Franta Matějček. Název osady Ponapr a též chaty byl odvozen od slov, Pomozte Nám Pracovat. Ale po půlnoci se tradovala druhá verze, Polibte Nám Prdel. Tato osada se podílela s osadou Miranka na různých akcích. Společně též založili tramskou kapelu „Jani“. Dodnes starí pamětníci vzpomínají na různé vydařené akce, pořádané těmito osadníky, kteří za získané peníze vylepšovali své chaty.

Další již zaniklá osada byla osada VLČI. Její členové byli Jarolím Machala – Džim, Jaroslav Jaroš – Kolečko, Pepa Kocourek – Špekůn, Staňa Machala – Sandy a Jožka Žilák – Věšák. Působili na tehdy již opuštěné chatě Ponapr.

V roce 1944 vznikla další osada, osada VĚČNÉHO MLÁDÍ a byla postavena chata Shangri-la. Její členové byli šerif Karel Cmajdálka – Zoro, Karel Papež – Johnny, Tonda Papež – Tom, Vašek Janáč – Fin, Josef Loveček – Džozé, Vladimír Severa – Syneček a později mladý Jarolím Machala – Džim. Osada působila na Javorůvkách, kde se kolem ní soustředila spousta okolních chatařů a příznivců Shangri-ly. Klobučtí trampí také navštěvovali vzdálenější osady Vsetína a okolí : Hawai, Dakotu, Toulavé mládí a osady na Jezerném. Všude tam se vytvářely velmi dobré kamarádké vztahy.

A tak se kamarádi trampové domluvili a uskutečnili první potlach u Shangri-ly v roce 1966. Mezi příznivce Klobuckého trampinku patřili také chataři z okolí Královce, z chat Orka, Vršana, Kecanda, Aja, Bublina, Sajdlovka.

Čas běží jako voda a všechny ty události se zdají jako ve snu. Jediní žijící pamětníci ze všech jmenovaných, jsou dva chataři z Orky, Ivan Fiala a Lad'a Cmajdálka. Tímto bych chtěl vzdát dík všem jmenovaným za to, co udělali pro další generace trampů.

- *Nasledoval ceremoniál zapálenia výročného ohňa, po ktorom kamarát Smil pokračoval*

v histórii osád –

V roce 1968 si postavil kamarád Džim chatu Walden, na které jsme se jako začínající trampové scházeli a poznávali zásady trampinku a života v přírodě. Chodili tam nejen členové nových

Klobuckých osad - Javorinky, Yukonu, mladé Shangri-ly a Solitery, ale také trampové z celého Československa. Za svůj příkladný vztah k trampinku a trampům, byl Džim zvolen v roce 1973 šerifem Spojených Klobuckých Osad.

Byl to on, kdo měl na nás v mládí zásadní vliv, ve kterém se utvářela láska k přírodě a s tím spojené kamarádství.

Tímto bych mu za nás trampy chtěl poděkovat a vzdát poctu, a nejen jemu, ale i všem zemřelým kamarádům, minutou ticha. *Smil z T.O. JAVORINKA*

Po oboznámení přítomných s historií těchto osad a trampingu na Kloboukách pokračovala zábava vystúpením hudobných skupín, duet a sólo kamarátov. Příjemná atmosféra panovala až do neskorých hodín. Nechýbala ani javorůvkova voda, ktorej prameň sme tak veľmi hľadali, žiaľ ale nájsť sa ho nepodarilo, to vedia len domáci kde ten prameň je... .

Tak ako vždy v nedeľu ráno prišiel čas balenia a lúčenia sa. Nám už nezostalo nič iné len zalomenie palca a len Ahoj, Ahóój – dovidenia. *Lewis.*

Povešť o brale Kamenná sviňa

Veľa kamarátov trampov chodí z Rače od krčmy „U troch zajacov“ (Meszároš) do lesa po modrej značke smerom na horáreň Biely kríž (Kocmunda). Asi 50 metrov nad parkoviskom, čo je hneď pod lesom na ľavej strane je vidieť kamenné bralo ktoré sa volá Kamenná sviňa. Podľa

miestnej povesti ju prerozprávala a napísala v knižke Vinohradnícke povesti Dobroslava Luknárová.

Isto Vás bude táto povest' zaujímať.

Mono Zlatá Líška

Stalo sa to dávno, pradávno, keď sa ešte Rača ani Račiščou ani Račišdorffom nenazývala. V malej osade pastierov, čo pásli dobytok a tučné bravy, žil so svojou rodinou pastier Viatek. Nikdy nemal núdzu o robotu, lebo statok i bravy, o ktoré sa staral, boli zdravé, vykrmené, hodné kniežacieho stola. Viatek dobre poznal široké okolie osady a vodil svoje stádočko vždy na také miesto, kde bola paša najhojnejšia.

Neľahko sa mu vstávať za úsvitu a hľadať miesto vhodné na pašu. Ulikačka so zamatovým hláskom a dva verné psy ho potom sprevádzali na jeho celodennej potúlačke so stádom. Veľmi rád ho vodil hlavne na jedno miesto – bolo celkom, celkom pod horou, kde sa dva potoky v jeden spájali a kde rástla hojne bylina houbacina, hotová pochúťka pre hladné bravčeky.

Dobre bolo zopár rokov. Viatek mal povest' najlepšieho pastiera. Lež čo je dobrá povest', keď si ju všimne podlá duša?

Zbojnčil v tom kraji zlopovestný zbojník Silák. Keď mu zboj nevyšiel, ulakomil sa aj na pytliačenie. Vždy našiel spôsob ako sa na cudzom priživiť. Raz, keď sa tak ponevierať po hore a dumal, ako bez roboty k bohatstvu prísť, naďabil na Viatkovo stádočko.

Čo sa ja budem po hore túlať a za korisťou sľadiť? Ved' sa mi tu masť bravček priam pod ruku núka. Len ako ho dostať bez platenia!? Pomyslel si.

Ani dlho nedumal, hneď mal na spôsob naporúdzi. Vyšiel z kroviny pod'ho rovno k pastierovi. Psy sa vyrútili na neznámeho, lež Viatek ich zavrátil.

Dali sa chlapi do reči. Silák sa vydával za kniežacieho posla, ktorý je už tri dni na cestách. Či si môže pri nich oddýchnuť a zajesť – už aj vybral z kapsy kus chleba so slaninou. Aj Viatek ponúkol, aj jeho psy. Kým sa spolu s pastierom rozprávali, krmil psiská chutným pamlskom a škrabkal ich za ušami, pod ňufákom, všelijako sa s nimi snažil skamarátiť. Potom sa rozlúčili a zmizol v hore.

Lenže zostal iba neďaleko. Vyčkával, kedysi Viatek zdriemne, aby mohol nepozorovane odlákať prasiatko.

Takto odlákal Viatekovi deň po dni už štyri prasatá.

Keď sa stratilo prvé prasiatko, Viatek si pomyslel, že sa len odtúlalo, a tak vypískoval, ulikal, volal ho späť. Aj psy durkal aby ho hľadali. Keď zmizlo tretie prasa, zobral Viatek so sebou aj svojich dvoch synkov, aby mu pomáhali stádo strážiť. Ale Silák bol šikovný a vytrvalý. Obchádzal stádo ako lačný vlk dovtedy, pokým sa mu nepodarilo odlákať aj štvrtého bravčeka.

„Čo len budem robiť“, trápil sa pastier „ved' takto prídem o celé stádo!“

Večer zašiel za otcom. Starký už nevládal na nohy, len tak po komôrke o palici sa motkal, ale rozum a pamäť, tie mu ešte slúžili ako za mladých čias.

„Vieš čo, synak, vymeň psy. Možno im niekto počaroval, možno sa vlka boja? Alebo len tak zleniveli potvory!“

„Keby vlka, otec, to by som z odvrátených prasiat aspoň zvyšky našiel, ale nikde nič! Akoby sa pod zem prepadli.“

„Viatek zjdi do osady niže Račieho potoka, k dedovi Valkovi. On má psy aj navyše a dobre ostré vymeň od neho dva-tri, také odrastené, naučené strážiť.“

„Len zadarmo ich iste nedá,“ staral sa chudák syn.

„To veru nedá, lakomý je dosť. Ale zober toto a uvidíš. Pokonáte sa, „-a už starký ťahá spod lavice demižónik. Pozotiera prach z umne posplietaného prútia, omacia voskom zaliaty štupeľ na hrdle.“

„To je už posledná, “zdráha sa syn, „chceli ste ju ...odkladali ste na najhoršie...“

„A veď je koniec zle! Bravce sa strácajú, nevieš kam! Prídeš o česť, chlapče-našu, pastiersku - a čo potom? Z čoho budeme žiť?“

A tak Vitek šiel a dobre sa pokonal. Starý Valko mu vybral tri psiská – mladé, divé, nepredajné. Oplatilo sa lebo len čo zavetrili v blízkosti stáda iného zvera alebo neznámeho človeka, rozštekali sa ako besné. Hrozivo cerili zubiská, len trhať a trhať.

Zdalo sa, že bude so zlodejom pokoj. Po tri dni zo stáda nezmizol ani jeden maškrtný rypáčik. Len psiská často zúrivo brechali.

A potom sa to stalo.

V ten deň bola hrozná spara, muchy v jednom kuse otravovali, tráva si povädnutá líhala k zemi. Bude búrka, pomyslel si Vitek, lebo ho začalo štiepať v kolene a aj stádo bolo celé akési zomdleté.

„Pôjdeme domov,“ povedal a zapráskal bičom. V haravare odchodu, keď obaja synkovia aj podurkané psiska zavracali stádo, zbadal Viatek Siláka, ako zaháňa jedno prasa do hory. V tom mu svitlo, kam tie predošlé mizli.

„Bodaj by si sa na kameň obrátil, ty hnusný. Klamár! Kmínisko prešibané!“ zakričal z plného hrdla a pohrozil bičom.

V tom hora zahučala, zastenala, zatriasla sa mocným poryvom vetra. Zablysko sa, udrel prvý hrom. Spustilo sa lejačisko, ako keby sa nebesá roztrhli vo dvoje. Viatek nevedel, čo skôr, či synkov ratovať, či stádo popoháňať na bezpečnejšie miesto. Ešte šťastie, že búrka netrvala dlho. Ako prihrmela tak sa aj stratila za kopcami.

Obzrie sa Vitek tým smerom, kam videl Siláka bežať, a neverí vlastným očiam – uprostred lúčiny sa vypučilo skalisko obrovské, holé, desivé.

„Tato kuknite na skalú! Šák sa na našu svinku podobá,“ vraví jeden zo synov prekvapeným hlasom a menší dodáva:

„Ale táto je ajajáj, väčšia ako naša!“

Veru, tak to bolo O zbojníkovi Silákovi nezostalo od tej búrky ani chýru, ani slychu. Ale už to nebolo dobré miesto na pastvu, pastieri sa mu začali vyhýbať. Trnky, liesky, jelše aj duby pomaly prerastali lúku, menili ju na les. Iba ženičky a odrastené deti čo chodievali do lesa na haluzinu, prinášali chýry o tom, že sa pod Kamennou sviňou zvyknú pást' diviaky.

A možno je tomu tak dodnes.

Foto: Kamennej svine na titulke. Redakcia

História slovenských trampských osád – doplnenie

Ako už redakcia avizovala v májovom Trampskom spravodaji (TS), jeho technický redaktor Lewis po dohode s Brčkovým synom Vladom pripravuje druhé vydanie Brčkovej knihy *Údolia nestíchli – dejiny trampingu na Slovensku* (z r. 1991). Bude rozšírené o dopĺňujúce informácie o trampochoch, vodákoch, trampingu a trampských osadách na Slovensku. Tieto informácie Brčko zbieral od vydania knihy až do svojho skonu. Keďže na druhé vydanie si sám už netrúfal, dopĺňal ich prostredníctvom TS v rubrike „Z trampskej histórie“. Plánoval doplniť to, čo sa do prvého vydania nedostalo. Väčšinou z dôvodu, že osady informácie o svojej existencii a činnosti neposlali včas alebo vôbec. Brčkove doplnenia postupne Lewis a Andy Bábovka spracúvajú, celý proces je však časovo aj technicky náročný, takže druhé vydanie Brčkovej knihy *Údolia nestíchli – dejiny trampingu na Slovensku* predpokladáme koncom roka 2016.

Knihá sa venovala najmä trampským osadám a trampingu Bratislavy a okolia v období od jeho počiatku koncom 20. r. do obdobia konca 80. r. dvadsiateho storočia, chýbali údaje o osadách z iných regiónov a neskôr založených.

V septembri 2014 na výstave počas 21. slovensko – českého potlachu v Čičave predstavili osadníci Tik TO Sosna a Amazonka TO Čierna puma výborne spracované *Históriu trampských osád východného Slovenska*.

Históriu trampingu Pezinka, Trnavy, Slniečného údolia, Modry, Zochovej chaty pod názvom *Tramping z iného kúta alebo Údolia ešte nestíchli* spracoval Lewis a v brožúre vydal v marci 2015.

Šerif Tramp klubu Bratislava (TCB) Džipo spolu s Lewisom znovu oslovili trampov z Bratislavy, Záhoria, Trnavy, Prievidze - Hornej Nitry a Považia, aby poskytli informácie o svojich osadách, existujúcich aj zaniknutých. Radi privítame aj informácie o osadách stredného Slovenska. Tie po vzájomnej dohode budú uverejňované v TS TCB a Malokarpatskom občasníku (MO) RTZ Pezinok. Postupne budú dopĺňané do ďalšieho rozšíreného vydania vyššie spomínanej Lewisovej knižky - pokiaľ budú mať dané osady záujem aby sa tam zaradili informácie o nich.

Ako má byť napísaná história osady:

- dátum vzniku, šerif, zakladajúci členovia, ak je aj foto
  - vlajka a domovenka osady (kresba, fotka)
  - osadný flek, búda, miesto kam chodíte
  - stručná história
  - tramské potluchy, vandre, výšľapy, návštevy, brigády a pod., ktoré ste robili, či robíte alebo sa zúčastňujete na iných osadách
  - súčasný stav, členovia, šerif, činnosť, prípadne zánik osady
- Info stačí dodať stručne a heslovite, štylisticky a gramaticky budú správne prepísané.

za redakciu TS Andy Bábovka a Lewis, za redakciu MO Lewis

Festival Blatina – ... údolím sa nesie tramská pieseň ...

sobota 20.jún 2015

Na Blatinu – peknú lúčku uprostred lesa kúsok od kameňolomu v serpentínovom kopci medzi Pezinkom a Pezinskou Babou, prichádzame z chaty v Kuchyni o druhej poobede s Pedrom a susedom Ečim. Zaujímam sa, čo sa tu zmenilo po troch rokoch kedy sme tu boli naposledy.

To, čo bolo na Blatine 2012 dobré sa zachovalo. Veselá, priateľská atmosféra, milé dievčatá na vstupnej bráne, pekne upravené potlachovisko, pódium a prírodné hľadisko pre divákov, dobrovoľné vstupné. A veľa kamarátov, ktorým sa potešíš, najmä keď ich vidíš po dlhšej dobe. Tak ako ja Jarku a bývalý muzikant Eči spoluhráča Hafího a kamaráta z detstva Karfa. To čo sa zmenilo k lepšiemu je parkovacia služba zabezpečovaná Johanom a vysoko oceňujem, že boli pripravené čierne (nie modré) označené vrecia na separovaný odpad – papier, sklo, plasty a kovy – plechovky. Pozorovala som ľudí, väčšina odpratávala odpad, tam kam patril. Žiaľ vždy sa nájdu ignoranti a najmä vo večerných hodinách sa mnohí správali tak, ako keby boli doma zvyknutí na služobníctvo, odpratávajúce neporiadok po nich. Neuvedomujú si, že o to viac práce budú mať organizátori, ktorí toho aj tak majú veľa. Zabezpečiť, pripraviť, postaviť a potom aj pobaliť všetko, čo je potrebné na takúto väčšiu akciu nie je vôbec jednoduché. Najmä keď páchatelia Blatiny Karfo, Lewis, Gula a Cvrko to robia všetko sami s pomocou pár obetavých kamarátov. No a ďalšia členka ich tímu, Rendy, im tento víkend nemohla byť nápomocná. Ako nás informoval Gula, v piatok sa „rozpadla“ na dve časti a porodila dcérku. Blahoželáme a veľa zdravia!

Výborný zvuk účinkujúcich zabezpečili Palec s Rudom a programom sprevádzal Maťo, ktorý vtipnými komentármi, občas aj na Gulov, účet pobavil publikum.

Počasiť v porovnaní s minulosťou prišlo, páliace slnko sa striedalo s mrakmi, z ktorých sem tam iba trošku spáchlo.

Obišla som divákov a ponúkla ich mojou bábovkou od Bábovky. Výnimočne sa ušla maškrtka aj mne - štrúdl'a od kamarátov Čerta s Ankou.

Posudzovanie výkonov tých, ktorí na tento ročník Blatiny prišli zahrať a zaspievať nechám na divákov. Tí, ktorí ste tam neboli a ste zvedaví, tak prídte nabudúce. Nenechajte sa odradiť zbytočným sledovaním predpovede počasia, či zamračenou oblohou. Mnohí neprišli aj kvôli účasti na iných tramských stretnutiach, ktoré ich organizátori naplánovali na rovnaký víkend, hoci termín Blatiny je vždy **v rovnakom čase** a je uverejnený **niekoľko mesiacov dopredu**.

Prvým účinkujúcim bol sólo spevák a gitarista *Sany*. Po ňom vystúpilo *Duo Trampers*, ktorého speváčka svojim výzorom aj oblečením by iste získala titul Miss Blatina, keby sa tu taký udeľoval. Po nich nastúpila kapela *Kamion*, na ktorej bolo vidno, ako dobre sú zohratí a stále ich to baví spolu hrať a po nich zahrala a zaspievala skupina *Vodopád*.

Medzitým prišli pešo od Pinelky zvyšok Pekaringa Kali s Ringom a Evinou s kamarátmi Ičom a Ivet. Kapela si dala na parkovisku skúšku, ktorej sa zúčastnila aj Plamienka, ktorá práve docestovala z iného tramského stretnutia.

Pekaringo s Plamienkou vystúpilo po šiestej so svojim slovenským repertoárom. Tí, ktorí kapelu poznajú, vedia, že hrá aj pesničky od kapelníka *Trampasu Tyqu*. Úspech u divákov (a myslím si, že sa na toto podujatie aj dobre hodila) mala aj jeho pesnička *Potlach*, ktorú kapela zahrala ako prídavok. Záver patril muzikantom z kapely *Zatúlaní* z *Prievidze*, ktorá dala hudobnú bodku za tohtoročnou Blatinou.

Po odohraní sme sa presunuli k pripravenému ohnisku. Oheň Blatiny zapálila na Cvrkov povel jeho dcérka. V kruhu okolo ohňa sme sa mohli zohriať, keďže sa medzitým poriadne ochladilo. Našťastie nepršalo, aj keď obloha bola zatahnutá mrakmi. Pedro s ďalšími muzikantmi začali hrať, výborná bola zohratá a zospievaná partia z Trnavy, ktorí za pomoci svojich dievčat spievali veľmi pekne viachlasne. Ťažko sa ale „prehlušovala“ vrava tých, ktorí si neuvedomia, že pri ohni sa sedí, počúva, spieva, ale nerozpráva. Po Pedrovom upozornení, aby sa utíšili a počúvali sme zažili naozaj pravú tramskú atmosféru hrania pesničiek pri ohni. Hralo sa aj *Rikatádo* od legendárneho *Boba Hurikána*, od ktorého smrti 2. júna uplynulo polstoročie. Dojímavou skladbou *Michala Tučného - Tam u nebeskej bran* sme si pripomenuli 20 rokov od jeho úmrtia. Práve toľko rokov uplynulo aj od večného odchodu *Wabiho Ryvolu*. Poprosila som Pedra aby zahral *Wabiho Island*. Po jej odohraní Cvrko povedal, že to bola pre neho spomienka aj na známeho pezinského trampa *Pijavicu*, ktorý mu túto nádhernú pieseň hrával. Asi sa všetci títo muzikanti na nás zhora pozerali a páčilo sa im to, čo vidia. Mraky totiž zrazu zmizli a tak ako sa v tejto piesni spieva

... na obloze září Velký vůz... .

Pred polnocou sme sa rozlúčili, poďakovali organizátorom aj chlapcom v bufete a pobrali sa cez Babu v ústrety novému dňu späť na druhú stranu Malých Karpát.

Andy Bábovka TO Pohoda

Spomienkový oheň za kamaráta Matesa z TO Irokéz.

Kamaráti z TO Irokéz v spolupráci s trampskými osadami a samotármi z Malaciek, zorganizovali spomienkový oheň za kamaráta Matesa. Spomienkový oheň sa konal dňa 7.-9. augusta na fleku Pod mlynom (Podlipovec), neďaleko Štefánikovej mohyly a Brezovej pod Bradlom. Hostinec v Priepasnom bol pripravený so spojkami, ktoré mali za úlohu, tých ktorí by mali problémy nájsť flek, im trasu vysvetliť alebo ich na flek priamo odprevadiť. Počasie nám prialo, takže od piatku sa začali schádzať kamarátky a kamaráti samotári a trampske osady zo Slovenska, Čiech a Moravy. Stretli sme sa v hojnom počte, aby sme si spomenuli na kamaráta Matesa z TO Irokéz

(*30.10.1985-†30.9.2014) i na kamaráta Tašiho z TO Nový Tobos (*1.4.1958-†21.11.2012). Pri bielej pagode z brezového dreva, ktorá mala pripomenúť, že i mladí trampí nás opúšťajú na nebeský vander, Matesova sestra Jona položila zelený

veniec na túto pagodu za znenia piesne Kamarát, ktorú zahrli dvaja mladí trampí z Trnavy. Takáto pagoda bola pripravená k večernému slávnostnému zapáleniu. Šerif Paľko z TO Irokéz nás oboznámil s programom a kto chcel sa mohol zúčastniť súťaží, ktoré ako býva zvykom sú rozdelené na detské, ženské a mužské súťaže. Po súťažiach sme sa najedli dobrého gulášu, napili pivka či kofoly. Pred zapálením spomienkového ohňa bolo vyhodnotenie súťaží a odovzdávanie cien. Po zahrnutí trampskej hymny a zapálení slávnostného spomienkového ohňa sme zalomením palca chceli zmierniť bolesť nad stratou milovaného syna, brata, kamaráta Matesa a kamaráta Tašiho. Smútok sa striedal s radosťou, že sme sa v takom hojnom počte stretli a tí, ktorí ich poznali mohli si pospomínať na chvíle, ktoré strávili spolu v prírode. Kamaráti ktorí ovládajú hudobné nástroje nám do neskorých nočných hodín hrali trampske známe i menej známe piesne. Ako už býva zvykom, každý začiatok má i koniec a veru tak bolo aj teraz, preto prišlo lúčenie a zároveň sme sa poďakovali za pozvanie a dobré zorganizovanie spomienkového ohňa. Česť našim zosnulým kamarátom.

Šmrxo a Jarmilka.

Foto: kapely z vystúpenia - Festival Blatina – ... údolím sa nesie tramská pieseň...

© Vydalo: Regionálne tramské združenie – Pezinok pre vnútornú potrebu združenia. Na tvorbe tohto čísla spolupracovali kamaráti, Rendy, Lewis, a ďalší. Predpokladaná uzávierka budúceho čísla 18.11.2015. Kontakt: email: malokarpat.obcasnik@gmail.com